

Kázání pro Opatovice 9.5.2021

Vstupní slovo: ž 118,-4-5

1. píseň: 161

1. čtení: Gn 12,1-3

2. píseň: 675

2. čtení: 1Tm 2,1-7

Milí bratři a milé sestry,

Apoštol Pavel píše svému žákovi a spolupracovníkovi Timoteovi, kt. svěřil do péče sbor v Efezu. Posílá mu instrukce, na co si dát pozor, co odmítnout, a na čem stavět. Jak uspořádat místní poměry. Dokonce i jak se malý hlouček křesťanů má chovat v moři různých národů a věr tak, aby nedělali Pánu Bohu ostudu, a aby jejich společenství vzkvétalo. Včetně toho, jak se chovat třeba i ke státním úřadům.

Už z toho je patrné, že tento dopis nebyl užitečný jen jednomu Timoteovi někdy v druhé polovině prvního století po Kristu, ale jedná se o témata, kt. církev řeší pořád. Vlastně tedy ani nezáleží na tom, jestli tento dopis opravdu napsal apoštol Pavel nebo některý z jeho žáků. I když se všim nemusíme souhlasit, pořád nám má hodně, co říct. A svým způsobem jsme tehdejší situaci dnes blíže než třeba ve středověku. Stejně jako v Efezu my už zase nejsme většina. Opět žijeme ve společnosti, kt. o nás mnoho neví, a někdy se dívá skrz prsty. Ani stát neví, co si s námi počít. A my nevíme, jak se postavit ke státu, kt. se místy chová velice bezbožně.

V dnešním čtení se pisatel vrací k tomu, co je naprostý základ. Už v úvodu dopisu napsal, že cílem křesťanského vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. Nyní na to navazuje. A na prvním místě vyzývá, zdůrazňuje, aby se konaly modlitby všeho druhu. To není tak samozřejmé, jak se zdá. A taky to není to jediné, co máme dělat. K lásce z čistého srdce atd. je třeba také něco jiného, než se jen pomodlit. Podle Bible máme dělat i naprosto praktické věci – zastat se slabšího, pomoci trpícímu, nakrmit hladové, vyslechnout zdeptaného apod.

Avšak modlitba, rozhovor s Bohem – prosba, díkůvzdání, to je nutný základ.

Vzpomněl jsem si u toho na předsvatební přípravy. Každý rok dělám několik svateb, většinou lidem spíš mimo církev. A jedna z prvních věcí, kt. jim říkám, je, že s tím nemám problém, ale bude tam čtení z Bible, kázání, požehnání a právě modlitba. Jinak bych tu svatbu ani udělat neuměl. A nedávalo by ani smysl, abych ji dělal. Kupodivu s tím nikdo nikdy neměl problém.

Podle listu Timoteovi modlitba hraje klíčovou roli. Mnoho věcí, kt. církev dělá a má dělat, se může nakrásně odehrávat i v naprosto necírkevním, dokonce i ateistickém prostředí. - I čtení z Bible, ba i jeho výklad, v podstatě i kázání, se může konat třeba v rámci běžného univerzitního zkoumání. A neříkám, že to je špatně.

No a neřídka se Bibli ohánějí i naši politici, kt. s vírou jinak nemají vůbec nic společného.

Každopádně až modlitba, rozhovor z Bohem, je výsadou Božího lid. - Ono taky těžko rozmlouvat s někým, jehož existenci zásadně odmítáte. Zkrátka - Kdyby se v církvi nekonali modlitby, tak budeme jen takovým kulturním nebo dobročinným spolkem.

Modlitba však má i svá úskalí. Zvláště prosba, přímluva. Mohli bychom si říct: Copak Pán Bůh potřebuje radit? Neměli bychom se spíš modlit jen: Ne, co já chci, ale co ty chceš?

Naštěstí i v Bibli máme mnoho příkladů přímluvných modliteb a proseb. Např. zrovna Otčenáš, a ten máme od Ježíše Krista.

Snad tedy má svou cenu i to, že si na trpící my vzpomeneme. I když Pán Bůh na ně samozřejmě nezapomíná. A podobně má svou roli i to, že s Pánem Bohem sdílíme to, co nás trápí – i když on to už asi ví.

Je to podobné, jako když své trampoty proberete s blízkým člověkem – možná, že už to věděl, ale je důležité, že jste si o tom promluvili. Vytváří to vztah, důvěru, otevřenost. Pomáhá to utřídit si myšlenky.

Už tím, že svá trápení máte komu říct, se vám obrovsky uleví. A kolikrát člověka napadne řešení, až když o svých problémech vypráví.

Co si Pán Bůh z našich modliteb odnese a jak se podle nich zachová, je zahaleno rouškou tajemství. - To má ale taky něco do sebe! Bůh totiž není automat na přání. Navíc některé naše prosby, by se nám taky mohly šeredně vymstít. Přesto má smysl to Pánu Bohu aspoň říct.

Pavel tady dokonce navrhuje i pár konkrétních věcí, za něž je potřeba se modlit.

Předně za všechny lidi. Chudé i bohaté, mocné i bezmocné. Blízké i vzdálené. Věřící i nevěřící. - To je dost důležité. Na to nesmíme zapomínat.

My křesťané se **nemáme** starat jen o sebe. Jen o naše souvěrce. Ne. O všechny lidi bez rozdílu. - To není samozřejmé! Většina kultur i náboženství má tendenci se starat především o „ty svoje“. Křesťané však byli od počátku výjimkou a starali se o všechny.

Dále je prý třeba se modlit i za vládce a mocnáře. Dokonce nejen za ty slušné a zbožné, ale za všechny. - Když se to řekne takhle, tak na mě jdou trochu osypky. Poklonkování zlotřilým vladařům napáchalo už hodně škody. I v církvi se silně držela myšlenka, že i špatná vláda je od Boha a musí se poslouchat. - To je nesmysl!

Vzpomněl jsem si u tohoto na film Robin Hood, kde arcibiskup děkuje Bohu za „dobrého šerifa z Nottighamu“ – což byl hlavní záporák a pěkný mizera.

Naštěstí tohle apoštol na mysli nemá. Modlitba za vladaře má být v tom smyslu, aby nám v podstatě dali pokoj. - Abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.

Tedy ne, že se máme spokojit s tím, kdo nám vládne, ať je to, kdo je to. Ale: i kdyby se vladař zrovna moc nevyvedl, tak máme prosit, aby nás nepronásledoval a nebral nám vážnost. Tedy abychom nebyli ani ponižováni a očerňováni.

Třeba za komunismu byla církev soustavně pronásledována a pomlouvána. Většinu času však skrytě a neoficiálně, takže tomu dodnes někt. lidé nevěří.

Ale šlo to tak daleko, že mnoho lidí, i duchovně založených, s církví radši nechtělo nic mít. O kolik lidí jsme takhle přišli? A kolik lidí takhle přišlo o možnost být součástí Božího lidu?

Má to ale i druhou stránku. Jsou taky země, místa, kde je církev tak spojená se státní mocí, že se pro mnoho lidí stává odpudivou právě tím. A některé církve to láká a přály by si to i u nás. Ale tím církev ztrácí poslední zbytky vážnosti, kt. u lidí ještě má.

Takže součástí našich modliteb má být taky, abychom neztratili vážnost pronásledováním, ani protěžováním a kamaráděním s mocnými.

Nabízí se otázka, proč by nás měla zajímat naše vážnost. Proč by nás mělo trápit, jestli jsme lidem milí. Důležité přeci je, jestli jsme milí Bohu, ne?

I na to apoštol odpovídá: Jde o to, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. Totiž – aby lidi neodradilo to, jakou máme pověst, jak vypadáme, jak se chováme, jak se o nás mluví. A tedy aby s námi vůbec byli ochotni mluvit a třeba si i poslechnout něco o Pánu Bohu. O to je třeba prosti a na tom pracovat.

Ale to je až další krok. Základem všeho budiž modlitba, niterný vztah k Bohu. Promýšlení Božího slova. Bez toho sebelepší postavení před lidmi nebude církvi nic platné.

Milý Bože, děkujeme, že s tebou lze sdílet dobré i zlé. A prosíme dej, ať jsme vhodnými posly tvého Slova. Ať tvou lásku můžeme a dokážeme zvěstovat druhým srozumitelně, přijatelně a bez překážek. A oni ať jsou ochotni tvému slovu naslouchat, přicházet do shromáždění, a hledat pravdu. Amen.

3. píseň: 419

ohlášky:

- příští bohoslužby – Nanebevstoupení Páně 13.5. od 17 hodin v Opatovicích, bude vysluhována Sv. Večeře Páně (z malých kalíšku, bezpečně, hygienicky)

- příští neděli 16.5. od 9 hodin v Opatovicích a od 11 hodin v Sázavce

- tuto neděli mělo být staršovstvo, ale pravděpodobně se přesouvá na 23.5. (to domlouvá bratr kurátor)

4. píseň: 621

Poslání: 1Pt 2,11-12.15

Požehnání: ž 121,5-8

5. píseň: 489